

РЕЙ БРЕДЪРИ ДОКОСНАТИ ОТ ОГЪН

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Дълго стояха под палещото слънце и гледаха ослепителните циферблати на старомодните си часовници. Сенките се издължаваха и трептяха зад тях, а под мрежестите им летни шапки се стичаше пот. Когато оголиха глави да изтрият покритите с бръчки чела и вежди, косите им се оказаха бели и мокри, сякаш от години не бяха виждали светлина. Един от мъжете промърмори, че усеща обувките си като току-що изпечен хляб, след което въздъхна и добави:

— Сигурен ли си, че това е мястото?

Вторият старец, казваше се Фокс, кимна бавно, сякаш се боеше да не се подпали от триенето при някое по-рязко движение.

— Засичах я три поредни дни. Ще се появи. Ако е все още жива, естествено. Изчакай и сам ще я видиш, Шоу. Господи! Ама че случай.

— Ама че странна работа — каза Шоу. — Де да можеха да заподозрат в шпиониране двама стари глупаци като нас. Господи, хич не ми е добре да стоя тук.

Фокс се подпря на бастуна си.

— Остави ме аз да говоря, ако... чакай! Ето я! — Той сниши глас. — Бавно се обърни. Ето я, излиза.

Предната врата се отвори с трясък. Една пълна жена застана на най-горното от тринайсетте стъпала и хвърли ядосани погледи наляво и надясно. Пъхна пухкавата си ръка в чантата си, измъкна няколко смачкани банкноти, изтрополи брутално надолу по стъпалата и енергично тръгна по улицата. Изпратиха я погледите на неколцина квартиранти, надникнали през прозорците след трясъка на вратата.

— Хайде — прошепна Фокс. — Тръгваме към месарницата.

Жената отвори вратата на месарницата и се втурна вътре. Двамата старци зърнаха за миг намазаните ѝ с червило устни. Веждите ѝ приличаха на мустаци над присвитите, вечно подозрителни очи. Щом доближиха магазина, чува гласа ѝ — вече крещеше вътре.

— Искам хубаво парче месо. Я да видим какво сте скрили за себе си!

Месарят стоеше мълчаливо, облечен в покрита с кървави петна престилка. Ръцете му бяха празни. Старците влязоха и се престориха, че се любуват на прясно нарязаното розово говеждо филе.

— Това овнешко изглежда противно! — викаше жената. — Каква е цената на мозъка?

Месарят ѝ отговори с нисък сух тон.

— Добре, претеглете ми половин кило черен дроб! — нареди жената. — И си дръжте пръстите по-далеч!

Месарят бавно започна да претегля.

— По-бързо! — озъби се жената.

Сега ръцете на месаря бяха скрити под тезгяха.

— Виж — прошепна Фокс. Шоу се наведе мъничко, за да погледне отдолу.

Празната доскоро окървавена ръка на месаря държеше сребриста брадвичка за месо; пръстите стискаха здраво дръжката, после се отпуснаха, отново стискаха и отново се отпуснаха. Сините очи на мъжа бяха опасно спокойни над белия керамичен тезгях, а жената викаше към тях и леко порозовялото сдържано лице.

— Сега вярваш ли? — прошепна Фокс. — Тя наистина се нуждае от помощта ни.

Загледаха червените парчета месо и десетките малки вдлъбнатини и следи от многобройните удари на стоманения чук.

Викането продължи и в бакалията, и в дрогерията; двамата старци следваха жената на почтително разстояние.

— Госпожа Последно желание — тихо рече господин Фокс. — Сякаш двегодишно дете да изскочи на бойно поле. Мислиш си, че всеки момент ще настъпи мина и — бам! Подходяща температура, прекалено висока влажност, всеки се чеше, поти се, дразни се и от най-дребното нещо. И изведнъж ти изниква тази чудна дама и започва да пици и вика. Сбогом. Е, Шоу, ще се захващаме ли за работа?

— Ти какво, да не искаш просто да идем при нея? — Шоу бе поразен от собственото си предложение. — О, но нали няма да го правим? Аз пък си мислех, че това е нещо като хоби. Хора, навици, обичаи и тъй нататък. Майтап. Но наистина да се намесваме...? Имаме и по-добри неща за правене.

— Нима? — Фокс кимна към улицата. Жената изтичваше пред колите, като принуждаваше шофьорите да набиват спирачки, да надуват клаксони и да ругаят. — Нима не сме християни? Ще я оставим ли подсъзнателно да се хвърли на лъвовете? Или ще я приобщим?

— Да я приобщим ли?

— Към любовта, спокойствието, по-дългия живот. Виж я само. Та на нея вече не ѝ се живее. Нарочно вбесява хората. И в най-скоро време някой ще ѝ направи услугата с чук или стрихнин. Сериозно се е запътила към дъното. Когато се давиш, ставаш гаден, вкопчваш се в хората, крещиш. Хайде да обядваме и да ѝ протегнем ръка, а? Иначе ще продължи в същия дух, докато не си намери майстора.

Слънцето сякаш набиваше Шоу в нажежения до бяло тротоар и за миг му се стори, че улицата се изправя вертикално, превръща се в отвесна скала и жената полита към пламналото небе. Накрая той поклати глава.

— Прав си. Не искам да ми тежи на съвестта.

Обедното слънце изгаряше боята от фасадите, обезцветяваше въздуха и превръщаше водите от канавките в пара. Каталясали от жегата, двамата старци стояха във вътрешния безистен на жилищната сграда; нажеженият въздух изсушаваше всичко като в пекарна. Когато заговориха, гласовете им бяха приглушени и далечни като гласовете на хора в задушни стаи, съвсем изнемощели от жегата.

Входната врата се отвори. Фокс спря едно момче, което носеше добре изпечен самун.

— Синко, търсим онази жена, която здравата тряска вратата, когато излиза.

— О, нея ли? — Момчето изтича нагоре. — Госпожа Вик!

Фокс сграбчи ръката на Шоу.

— Господи, Господи! Не може да бъде!

— Искам да се махна оттук — рече Шоу.

— Но да, ето го! — С невярваща физиономия Фокс почука с бастун списъка на квартирантите. — Господин и госпожа Албърт Вик, номер 331! Мъжът ѝ е пристанищен работник, едър здравеняк, прибира се целият мръсен. Видях ги в неделя. Тя дърдореше, без да спре, а той не казваше нито дума, даже не я поглеждаше. Да вървим, Шоу.

— Няма смисъл — каза Шоу. — Не можеш да помогнеш на хора като нея, освен ако те самите не искат да им се помогне. Това е първият закон за душевното здраве. И двамата го знаем. Изпречиш ли се на пътя ѝ, ще те премаже. Не прави глупости.

— Но кой тогава ще поговори с нея? И с други като нея? Мъжът ѝ? Приятели? Бакалинът, месарят? По-скоро биха вдигнали купон на погребението ѝ! Биха ли ѝ казали да иде на психиатър? Тя самата знае ли го? Не. А кой го знае? Ние. Е, да не би да искаш да спестиш на жертвата такава жизненоважна информация?

Шоу свали подгизналата си шапка и погледна начумерено в нея.

— Навремето в час по биология учителят ни попита дали бихме могли да махнем със скалпел нервната система на жаба, но без да я повредим. Да извадим цялата деликатна структура, с всичките ѝ мънички розови влакънца и почти невидими ганглии. Невъзможно, разбира се. Нервната система е дотолкова част от жабата, че не можеш да я смъкнеш като зелена ръкавица от ръката. Тръгнеш ли да го правиш, ще унищожис жабата. Е, точно това е госпожа Вик. Не можеш да оперираш възпален ганглий. Жлъчта може да се види и в безумните ѝ малки слонски очички. Със същия успех би могъл да опиташ да махнеш слюнката от устата ѝ. Много е тъжно. Но мисля, че прекалено се отклонихме.

— Така е — търпеливо кимна Фокс. — Но аз искам само да я предупредя. Да посея зрънце в подсъзнанието ѝ. Да ѝ кажа: „Ти си кандидат за убийство и в най-скоро време ще станеш жертва“. Само едно малко зрънце с надеждата да поникне и да разцъфти. Съвсем мъничка, пък било то и отчаяна надежда, че ще събере кураж и ще иде на психиатър, преди да е станало прекалено късно!

— Твърде горещо е за разговори.

— Още една причина да се действа! На деветдесет и два градуса по Фаренхайт се извършват повече убийства, отколкото на каквато и да било друга температура. Когато е над сто градуса, жегата е прекалено голяма, за да ти се иска да се движиш. Под деветдесет — достатъчно прохладно, за да оцелееш. А точно на деветдесет и два градуса се намира върхът на раздразнителността, навсякъде те сърби и се потиш като свиня. Мозъкът ти се превръща в плъх в нажежен до червено лабиринт. И най-малкото нещо, една дума, поглед, звук, дори паднал кичур коса — и ето ти убийство от раздразнение. *Убийство от раздразнение*, ето ти една хубава и ужасяваща фраза. Виж само термометъра в коридора — осемдесет и девет градуса. И пълзи нагоре към деветдесет, после ще продължи до деветдесет и един, а след час-

два ще стигне деветдесет и два. Ето го стълбището. Ще почиваме на всяка площадка. Напред!

Двамата старци се движеха в полумрака на третия етаж.

— Не гледай номерата — каза Фокс. — Дай да познаем кой апартамент е нейният.

Зад последната врата гръмна радио, парченца стара олющена боя паднаха безшумно на старата изтривалка. Цялата врата се тресеше в касата си от вибрациите.

Двамата се спогледаха и кимнаха мрачно.

Разнесе се друг звук, сякаш някой разбиваше с брадва ламперията — някаква жена крещеше по телефона на някого в другия край на града.

— И телефон не й трябва. Достатъчно е просто да отвори прозореца и да се развика.

Фокс почука.

Радиото изтрещя остатъка от песента, гласът продължи да крещи. Фокс почука отново, после натисна дръжката. За негов ужас вратата поддаде на натиска, отвори се навътре и двамата замръзнаха като актьори на сцената, изненадани от неочакваното вдигане на завесата.

— О, не! — възкликна Шоу.

Заля ги потоп от звуци. Сякаш бяха на пътя на вода от внезапно отворен шлюз. Инстинктивно вдигнаха ръце и трепнаха, сякаш изложени не на звук, а на ослепителните лъчи на слънцето.

Жената (наистина бе госпожа Вик!) стоеше до стенния телефон и с невероятна скорост пръскаше слюнка. Показваше всичките си едри бели зъби, монологът ѝ не спираше, ноздрите се разширяваха, една вена на мокрото ѝ чело се бе издула и пулсираше, свободната ѝ ръка се свиваше и отпускате. Очите ѝ бяха плътно затворени. Жената крещеше:

— Кажи на зет ми да не ми се мярка пред очите, лентяй с лентяй!

Изведнъж очите ѝ се отвориха широко — някакъв животински инстинкт я бе накарал по-скоро да усети, отколкото да чуе или види натрапниците. Продължи да крещи в телефона, като същевременно пронизваше посетителите с поглед като от най-студена стомана.

Покреця още минута, след което тресна слушалката и се обърна към тях.

— Е? — каза, без да си поема дъх.

Двамата се приближиха един до друг, сякаш за да се предпазят. Устните им се размърдаха.

— Казвайте! — кресна жената.

— Нещо против да намалите радиото? — каза Фокс.

Тя улови думата „радио“ по движението на устните му. Като продължаваше да ги гледа свирепо, тя блъсна радиото, без да обръща пламналото си лице към него — както пляска дете, което вика по цял ден и жестът се е превърнал в навик. Радиото млъкна.

— Нищо не купувам!

Разкъса пакет евтини цигари, както куче би се нахвърлило върху месо с кокал, пъкна цигара в нацапотените с червило устни и я запали. Дръпна жадно, изпусна дима през носа и се превърна в огнедишащ дракон наред пълната с дим стая.

— Имам работа. Казвайте каквото имате за казване!

Огледаха се. Списания, пръснати като големи пъстроцветни риби върху покрития с линолеум под; мръсна чаша за кафе край потрошения люлеещ се стол; килнати лампи с мазни отпечатъци от пръсти по тях; мърляви прозорци, купчина чинии под капещия кран на мивката, паяжини, увиснали в ъглите като парчета мъртва кожа. И над всичко това се стелеше гъстата миризма на твърде продължителен живот на затворен прозорец.

Видяха термометъра на стената.

Деветдесет градуса по Фаренхайт.

Размениха тревожни погледи.

— Аз съм господин Фокс, а това е господин Шоу. Ние сме пенсионирани застрахователни агенти. Все още продаваме по някоя полица от време на време, за да допълним пенсионните си фондове. През повечето време обаче...

— Значи се опитвате да ми пробутате застрахователна полица! — Тя наклони глава към тях през цигарения дим.

— Не, не става въпрос за пари.

— Продължавайте.

— Не зная как да започна. Може ли да седнем? — Огледа се и реши, че в стаята няма нищо, на което може да се седне без риск от

злополука. — Няма значение. — Забеляза, че тя се кани отново да се развика, затова побърза да продължи: — Пенсионирахме се, след като четиридесет години гледахме хората от родилния дом до гробищата, така да се каже. За това време успяхме да научим това-онова. Миналата година седяхме в парка и си приказвахме, събрахме две и две и стигнахме до заключението, че много от хората, които умират млади, биха могли да продължат да живеят. При подходящо проучване застрахователните компании биха могли да си осигурят нов тип информация за клиента като допълнително...

— Не съм болна — прекъсна го жената.

— О, тъкмо напротив! — възкликна господин Фокс и веднага уплашено прикри уста с ръка.

— Не ми казвайте *на мен* какво ми е! — викна тя.

Фокс тръгна с рогата напред.

— Нека го изясня. Психологически казано, хората умират всеки ден. Нещо в тях се уморява. И именно тази малка част се мъчи да убие целия човек. Ето например... — Той се огледа и с огромно облекчение се вкопчи в първото, което му попадна. — Ами ето например крушката в банята. Виси точно над ваната на разръфан шнур. Някой ден може да се подхлъзнете, да се хванете за нея и... тряс!

Госпожа Албърт Дж. Вик присви очи към лампата в банята.

— И какво?

— Хората... — Господин Фокс заговори по темата, а господин Шоу се чудеше къде да се дене, ту се изчервяваше, ту пребледняваше и накрая започна да отстъпва към вратата. — Хората са като колите, понякога трябва да им се проверяват спирачките; емоционалните спирачки, нали ме разбирате? Фаровете, акумулаторите, техният подход към живота, реакциите им...

Госпожа Вик изсумтя.

— Двете ви минути изтекоха. А още не съм чула нищичко.

Господин Фокс примигна — първо към нея, после към слънцето, което светеше безмилостно от другата страна на прашните прозорци. Потта се стичаше на струйки по лицето му. Крадешком погледна към термометъра на стената и каза:

— Деветдесет и един.

— Какво те яде, старче? — попита госпожа Вик.

— Моля за извинение. — Гледаше като омагьосан червеното стълбче живак, пълзящо нагоре по тръбичката в другия край на стаята. — Понякога... понякога всички правим грешни ходове. Не улучваме брачния партньор. Избираме неподходяща работа. Нямаме пари. Боледуваме. Страдаме от мигрена. Жлезите въртят номера. Десетки такива дребни, дразнещи неща. И преди да се усетим, си го изкарваме на всички и всичко.

Тя следеше устните му, сякаш ѝ говореше на чужд език; намръщи се, присви очи и наклони глава; цигарата димеше между пълните ѝ пръсти.

— Тичаме насам-натам, крещим, създаваме си врагове. — Фокс преглътна и извърна поглед. — Караме хората да мечтаят... да ни няма, да се разболеем, дори да умрем. Приисква им се да ни ударят, да ни сритат, да ни застрелят. Разбира се, всичко това съвсем подсъзнателно. *Разбирате ли?*

Господи, ама че жегга, помисли си той. Поне един прозорец да беше отворен. Поне един. Само един прозорец.

Очите на госпожа Вик се разширяваха, сякаш за да може да проумее всичко чуто.

— Някои хора не само са предразположени към инциденти, което означава, че желаят да се накажат физически за някакво престъпление — обикновено някаква дребна простъпка, която са смятали за отдавна забравена. Подсъзнанието им обаче ги поставя в опасни ситуации, кара ги да пресичат улицата, както им попадне, да... — Той млъкна колебливо. От брадичката му капна капка пот. — Да забравят оръфания шнур в банята... Тези хора са потенциални жертви. Изписано е на лицата им, скрито като... като татуировка, само че от вътрешната страна на кожата. Убиецът, когато срещне на улицата някоя от тези кандидат-жертви, може да прочете знаците и инстинктивно да я проследи до първата забутана уличка. С малко късмет пътищата на потенциалната жертва може и да не се пресекат с пътищата на потенциалния убиец и за петдесет години. И един прекрасен ден — нещастен случай! Тези хора, тези кандидат-смъртници дърпат всички неподходящи нерви у непознатите минувачи; те просто си викат съдбата.

Госпожа Вик много бавно смачка фасата в една мръсна чиния.

Фокс премести бастуна си от едната трепереща ръка в другата.

— И така миналата година решихме да потърсим хора, нуждаещи се от помощ. Винаги има такива, които дори не знаят, че им е нужна помощ, на които и през ум не им е минавало да идат на психиатър. Казах, нека първо да направим сухи тренировки. Шоу винаги е бил против — за него всичко бе като хоби, като безобидна приказка между двама приятели. Сигурно ще кажете, че съм мръднал. Е, наскоро приключихме едногодишните сухи тренировки. Наблюдавахме двама души, изучихме тяхното обкръжение, работа, брак... разбира се, от прилично разстояние. Бихте казали, че не ни влиза в работата, нали? Но и двамата завършиха зле. Единият беше убит в бар. Другият — бутнат от прозорец. Една жена пък беше сгазена от трамвай. Съвпадение? Ами старецът, който случайно се отрови? Една вечер не запалил лампата в банята. Какво толкова му е попречило да запали лампата? Какво го е накарало да изпие лекарство в тъмното и да умре в болницата на следващия ден, протестирайки, че му се живее? Доказателства — имаме ги, наистина ги имаме. Повече от двайсет случая. За съвсем кратко време половината от тях свършиха с ковчег. Така че стига със сухите тренировки. Време е за действие, време е да използваме събраните данни. Време е да работим със хората, да поприказваме с тях, преди гробарят да се е промъкнал през задния вход.

Госпожа Вик стоеше като ударена с нещо тежко по главата. После подутите ѝ устни се размърдаха.

— И дойдохте тук?

— Ами...

— Значи сте ме наблюдавали?

— Ние само...

— Следили сте ме?

— За да...

— Махайте се! — каза тя.

— Можем да...

— Махайте се!

— Само ако ни изслушате...

— Ох, нали ти казах, че ще стане така — прошепна Шоу и затвори очи.

— Мръсни старчета, разкарайте се оттук! — изкрещя тя.

— Не става дума за никакви пари...

— Ще ви изхвърля, ще ви изхвърля! — крещеше тя, стискаше юмруци, скърцаше със зъби. Лицето ѝ стана мораво. — Кои сте вие, че да шпионирате, проклети мръсни дъртаци! — Сграбчи сламената шапка от главата на господин Фокс; той извика; тя разкъса подплатата, като ругаеше. — Махайте се, махайте се, махайте се! — Хвърли шапката на пода. Стъпка я с пета. Изрита я. — Махайте се, махайте се, махайте се!

— О, но вие се *нуждаете* от нас! — Фокс се взираше ужасен в шапката си, докато тя го засипваше с най-цветисти ругатни. Нямаше думи, които да се притесни да използва. Сякаш знаеше всеки език и всяка думичка в него. Бълваше огън, алкохолни пари и дим.

— За какви се мислите? За Господ ли? Господ и Свети дух, решили да слязат при хората, дадушат и да зяпат! Ах, вие, дърти мижитурки, мръсни перверзници! Вие, вие... — Нарече ги и с какви ли не други епитети, които ги накараха да се свият и уплашено да заотстъпват към вратата. Избълва им дълъг списък обиди, без да спре нито за миг. Накрая млъкна, пое си тежко дъх, напълни дробовете си и изсипа отгоре им още по-дълъг списък с още по-цветисти названия.

— Вижте какво! — опита се да се опълчи Фокс.

Шоу беше навън и умоляваше приятеля си да излезе — всичко бе свършено, бе станало както очакваше, ама че са глупаци, те са точно такива, каквито ги наричаше, о, о, какъв срам!

— Стара мома! — крещеше жената.

— Ще ви бъда благодарен, ако се придържате към добрия тон.

— Стара мома, стара мома!

Това някак изглеждаше по-лошо от всички други наистина гадни имена.

Фокс се олюля, устата му се отвори, затвори се, отвори се отново и пак се затвори.

— Бабичка! — крещеше жената. — Бабичка, бабичка, бабичка!

Намираше се в пламтяща жълта джунгла. Стаята потъна в огън, започна да го притиска, мебелите сякаш се раздвижиха и започнаха да подскочат, слънчевите лъчи биеха през залостените прозорци и подпалваха прахта, която изскачаше от килима на гневни искри към някоя случайно попаднала вътре муха. Подобно на някакъв див червен звяр, устата ѝ изпълваше въздуха с проклетия, събирани сигурно цял живот, а зад нея термометърът на изпечения кафяв тапет показваше

деветдесет и два градуса; погледна отново към него — отново деветдесет и два, а жената продължаваше да пици като колелата на рязко набил спирачки локомотив, като нокти по черна дъска, като стомана върху мрамор.

— Бабичка! Бабичка! Бабичка!

Фокс замахна, стиснал бастуна, и удари.

— Не! — извика от прага Шоу.

Но жената се бе подхлъзнала и бе паднала на една страна, ломотеше и дереше пода. Фокс стоеше над нея и се взираше с невярваща физиономия. Погледна ръката си, юмрука и пръстите през обгърналата го невидима стена от горещ кристал. Погледна бастуна, сякаш бе някакъв огромен възклицателен знак, появил се неизвестно откъде насред стаята. Устата му остана отворена, прахта се спускаше като гаснеци въгленчета. Усети как кръвта се оттича от лицето му, сякаш някъде в корема му се беше отворила вратичка.

— Аз...

На устата ѝ имаше пяна.

Тя лазеше на четири крака и сякаш всяка част от тялото ѝ бе отделно животно. Ръцете и краката, дланите, главата — всички те бяха като отсечени части на някакъв звяр, опитващи се да се върнат по местата си, но слепи и неспособни да заемат полагащото им се място. Устата ѝ продължаваше да бълва гадости и звуци, които дори далечно не напомняха думи. Всичко това бе трупано дълго, наистина много дълго време. Самият Фокс също бе изпаднал в шок и я гледаше ужасен. До днес тя беше плюла отровата си наляво и надясно. А сега той бе отприцил същински потоп и рискуваше сам да се удави в него. Усети как някой го дърпа за сакото. Касата на вратата мина покрай него. Чу как бастунът му пада и трака като тънка кост някъде далеч от ръката му, а самата тя сякаш бе ужилена от някаква гигантска невидима оса. А после се озова навън и крачеше като автомат през горящата сграда, между пламналите стени.

— Махайте се! Махайте се! *Махайте се!*

Виковете заглъхваха като воплите на човек, хвърлен в черен бездънен кладенец.

На последното стъпало преди външната врата Фокс се освободи от мъжа до себе си и се подпря на стената с насълзени очи. Дълго от устата му не можеше да излезе нищо освен стонове. Ръцете му

затърсиха пипнешком изгубения бастун, посегнаха към главата, докоснаха мокрите клепащи и изумени се отдръпнаха. Десет минути двамата седяха мълчаливо на стъпалото, идваха на себе си с всяко мъчително поемане на дъх. Накрая господин Фокс погледна господин Шоу, който се взираше в него с изумление и ужас.

— *Видя ли какво направих? За една бройка да... За една бройка. За една бройка.* — Той поклати глава. — *Ама че съм глупак. Горката, горката жена. Права беше.*

— Нищо не може да се направи.

— Сега го разбирам. Трябваше да ми се случи такова нещо.

— Ето, избърши се. Така е по-добре.

— Мислиш ли, че ще разкаже на господин Вик?

— Не, не.

— Мислиш ли, че бихме могли...

— Да поговорим с *него* ли?

Обмислиха го и поклатиха глави. Отвориха вратата към жегата навън и едва не бяха съборени от някакъв огромен здравеняк, който мина между тях.

— Гледайте къде ходите! — озъби им се той.

Обърнаха се и го загледаха как върви бавно в огнения сумрак на сградата — създание с ребра на мастодонт и глава на неподстриган лъв, с огромни ръчища, дразнещо космат, болезнено изгорял от слънцето. Бяха видели лицето му само за миг, докато ги блъскаше с рамо — блестяща от пот зачервена свинска зурла със солени капки под зачервените очи, с потна брадичка; огромни петна пот бяха избили по тениската му от подмишниците до кръста.

Внимателно затвориха вратата след себе си.

— Това е той — каза господин Фокс. — Това е съпругът й.

Стояха в малкото магазинче срещу жилищната сграда. Беше пет и половина, слънцето се бе спуснало надолу, сенките на редките дървета бяха с цвят на зряло лятно грозде.

— Какво стърчеше от задния джоб на мъжа й?

— Докерска кука. Стомана. Остра, тежка на вид. Като онези, които навремето са си слагали едноръките.

Господин Фокс не каза нищо.

— Каква е температурата? — попита той минута по-късно, сякаш бе прекалено уморен, за да погледне самичък.

— Термометърът на магазина показва деветдесет и два градуса. Точно деветдесет и два.

Фокс седна на един сандък, едва държеше бутилката оранжада.

— Трябва да се охладя — рече той. — Да, страшно ми се пие оранжада... Останаха да седят и да гледат към един от прозорците на сградата срещу тях, и чакаха, чакаха...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.